

PREGÓ DE LA MERCÈ 2024

SALUTACIONS I AGRAÏMENTS

Alcalde, Tinent d'Alcalde de Casablanca, regidores i regidors, autoritats, amigues i amics,

Per a mi és un gran honor fer aquest Pregó, que el vull dedicar molt especialment als nens i nenes de la nostra ciutat, i als infants d'arreu, que ens fan la vida més alegre i ens l'omplen d'esperança.

Que avui la música ompli els carrers i al cel brilli amb estels de foc.

Barcelonines i barcelonins, des d'aquest històric saló, emocionada, us vull dir que sigueu feliços i que la vostra mirada sigui com la d'un infant, per gaudir les Festes de la Mercè que avui comencem!

Els infants són el millor que tenim. Escoltem-los.

Dedico també aquest Pregó a tota la gent que habita la nostra ciutat, que se l'estima i la respecta i la fa més humana.

També als que sou aquí i als que m'agradaria que hi fossin i que formeu part de la meva vida, d'àmbits i èpoques tan diferents que, al llarg de tots aquests anys, he tingut la sort de viure apassionadament.

Al meu mestre de català, Albert Jané, creador de *Cavall Fort*, i a Joaquim Carbó, dos supervivents, segons ells, a qui hauria agradat acompanyar-nos.

A Fina Rifà, que sempre he admirat i que va influir en els meus primers passos com a il·lustradora.

A Jordi Casablanca i Amèlia Benet, que van ser els primers que van confiar en mi.

A Mercè Llimona, que quan jo era petita m'havia fet companyia amb els seus llibres, i que vaig tenir el goig de conèixer i estimar.

A la Barcelona dels barris, dels teatres, de les biblioteques, dels museus, la Barcelona de la música, de la dansa, de la poesia, dels llibres i de la cultura que tot ho abraça.

La Barcelona dels gremis i de tantes i tantes associacions que la fan viva, solidària i **ÚNICA**.

A la Barcelona que acull i a les persones que hi arriben buscant un lloc on viure en pau.

Als qui lluiten per fer-la més sostenible, amb projectes que tenen en compte la crisi climàtica i les necessitats ciutadanes.

LA MIRADA DE L'INFANT

Aquest any la mirada de l'infant il·lumina la nostra festa major.
Que retrobem el nostre propi infant, perquè il·lumini la nostra vida i les nostres decisions.

Es diu que la mirada és el mirall de l'ànima, i és cert. La mirada d'un infant ho pot expressar tot, curiositat, joia, tendresa, il·lusió, i també por, tristesa i dolor, soledat i absència d'amor.

Si la humanitat actués amb mirada d'infant, de ben segur que el món seria molt millor.

LA MEVA INFANTESA

Vaig néixer al barri d'Horta, a Barcelona, el 1944, com els meus pares, el Ferran i la Matilde, que també hi havien nascut.

Horta, un barri amb tres teatres i un accent propi que el distingeix. Els d'Horta "anem a Barcelona", encara avui, i com que és una vall tenim un clima propi.

El meu besavi, Pere Solé Franquesa, era regidor de l'Ajuntament d'Horta, i com a regidor, va signar l'annexió del fins aleshores poble a Barcelona.

Em vaig educar en una família compromesa amb el barri, i mai no he entès la vida sense aquest compromís.

El barri d'Horta, com tots els barris, té unes característiques que el fan especial.

Quan encara hi havia "autobusos de pis", si anaves a la primera fila de dalt amb les finestres obertes, a l'altura de Peris i Mencheta notaves com la temperatura baixava dos graus.

Els tips de riure que ens fèiem tot el jovent quan tornàvem d'estudiar al vespre, després de treballar tot el dia, i de les animalades que dèiem acabava rient tot l'autobús.

Als 15 anys et posaven a treballar, però nosaltres encara érem infants.

Quan jo tenia 2 anys va néixer la meva germana Matilde, la mama va emmalaltir de tuberculosi i la van dur a un sanatori. Ningú no ens va explicar res i jo em vaig quedar sense paraula. De tant en tant, però, l'anàvem a visitar.

Fa uns anys, la meva cosina gran em va donar una carta de la meva mare a la seva, on li deia que estava contenta perquè veia que la Mitama tornava a somriure.

Jo l'havia oblidat, i en dir aquesta paraula en veu alta vaig sentir tot el desconsol d'aquell moment viscut feia tants anys.

L'infant es forma fins als 7 anys. Va dir Henri Wallon, metge, filòsof i pedagog francès a principi del segle XIX.

"L'infant només sap viure la seva infantesa. Conèixer-la és assumpte de l'adult."

Érem quatre germans quan va morir la mama, jo aleshores tenia 9 anys.

Buscava espais de soledat, em pessigava les mans. “Somnio”, em deia, “i quan obri els ulls, la mama encara hi serà. Mai més, mama?”

Malgrat tot, vaig viure una infantesa feliç, perquè la nostra era una família que s’estimava.

Un dia el meu pare em va preguntar que què passaria si es tornés a casar?

Jo li vaig respondre, molt convençuda, que si es volia tornar a casar no ho fes amb una d’aquelles senyores pintades de Barcelona, que es casés amb la Dora.

El papa em va fer cas, i van néixer sis germans més, però la que feia vuit va morir al tercer dia.

Vam tenir molta sort, i els grans vam guanyar un avi fantàstic.

L’avi Mingo era bomber i paleta, i a la nit de Reis, quan la Cavalcada passava per la plaça de Sant Jaume, ell disfressat de patge pujava al balcó de l’Ajuntament per una escala molt llarga amb una safata de dolços a la mà.

Nosaltres ho miraven enfilats al cotxe de bombers que hi havia davant del Palau de la Generalitat, aleshores Diputació de Barcelona.

L’INFANT TÉ DRET A JUGAR I A PARTICIPAR EN ACTIVITATS ARTÍSTIQUES I CULTURALS

Quan jo era petita teníem molt poques joguines, uns quants llibres d’autors catalans: Junceda, Xavier Nogués, Obiols, Lola Anglada amb el seu *El més petit de tots* i Mercè Llimona.

I teníem, per damunt tot, el teatre. Allà, en aquell escenari, m’hi vaig educar estèticament i socialment.

I la meva mirada d’infant s’hi va construir.

Jugàvem amb els nostres cosins a jocs inventats i amb paraules pròpies.

Per exemple, a la casa del carrer de Chapí on jo vaig néixer encara hi ha l’escala on baixàvem els graons “panxa avall”. En dèiem “sistema arrencabotons”.

A casa de l’àvia Matilde, al carrer del Vent, hi havia una figuera amb bonys que pujaven al llarg del tronc. Cada bony tenia un nom de baix a dalt: *tatat, tetet, titit, totot i tutut* i *el prim*. ens hi enfilàvem, com més grans més amunt.

Quan penso en tots els infants que estan abduïts per les pantalles i de com se’ls priva de la llibertat d’escollir, de compartir, de jugar, d’imaginar.

Veure’ls passar imatges ràpidament, amb el cap ajupit cap a les pantalles, fa basarda, res estimula la seva imaginació. L’infant s’aïlla dels altres i a la llarga li serà difícil, entre altres coses, relacionar-se.

És una gran falta de respecte i maltractament emocional i se’ls priva de saber quins són els seus sentiments.

Els adults som responsables de les imatges que reben.

Des d'aquí m'adhereixo a la campanya "Adolescència lliure de mòbils", que lluita per ajornar l'accés als mòbils fins al 16 anys.

Avui ens acompanyen tres adolescents que han sigut dels privilegiats que fins als 14 anys no han tingut accés als mòbils.

Jana Wabotay Colomer, veïna de Ciutat Vella. La Jana, canta i balla i és una enamorada de la natura i dels cavalls.

Dídac Bautista Torquet, que va créixer en un hospital i ens ha regalat els seus sentiments i la seva mirada d'infant en un llibre que he tingut l'honor d'il·lustrar, *La vida fantàstica*. Tothom l'hauria de llegir.

Aniol Capdevila Piquer, que quan era molt petit volia un gos i li van regalar el conte *Raspall*, de Pere Calders, i aleshores va voler un raspall.

Eduquem els infants en la bona lectura, això els farà lliures.

Aquest any, a l'Alt Urgell i la vall d'Andorra es va fer, entre 800 infants de quart d'ESO, un concurs de WhatsApp, un relat de màxim 100 paraules partint d'un enunciat comú: "**Si us plau, diga'm que sí.**"

El va guanyar una nena que es diu Abril Obiols Martínez, de l'escola La Salle de la Seu d'Urgell.

Els avis de l'Abril "són pagesos i grans lectors", i l'Abril ha escoltat mil històries contades per lo padrí. Un relat colpidor.

A la deriva

"Sentia la por al cos i el vent esbullant-me els cabells.

Sentia renecs, en un idioma que jo ignorava.

Sentia els crits de les mares espantades, arrapades a les seves criatures.

Aquells pobres ulls innocents, amarats de llàgrimes.

Vaig mirar la mare, asseguda al meu costat, al bell mig de la barcassa.

La que feia unes hores era la nostra esperança, però ara es convertiria en la nostra tomba.

La mare va suplicar-me, 'si us plau, diga'm que sí, que ens en sortirem'.

'És clar', vaig dir-li. I va ser l'última vegada que li vaig mentir."

ELS GEGANTS DE LA CIUTAT

El dia que al Palau de la Virreina es va presentar el programa de les festes que avui comencem, jo seia a primera fila i a la dreta de la tarima, veia la gegantona Laia, que s'havia fet a partir del cartell que jo havia dibuixat per a les Festes de Santa Eulàlia. Al seu costat hi havia la preciosa Geganta.

Es va presentar la imatge i l'espot que anunciaria les Festes de la Mercè 2024

A l'espot s'hi veu un nen plorant, desconsolat, que només deixa de plorar quan veu la Geganta per la finestra.

I com passa a vegades, a la vida hi ha coses que ens fan adonar que la vida té moments meravellosos.

Quan jo era petita, com aquell nen, un dia de festa major estava al llit malalta, els Gegants de la Ciutat baixaven pel carrer de casa, i el meu pare els va demanar que ballessin davant del nostre balcó.

I vaig veure, com el nen del cartell, la mateixa geganta que em mirava.

Em vaig emocionar molt, perquè aquesta imatge la tinc gravada com un dels records més clars de la meva infantesa.

Màgia pura. "Sincronia", que diria Paul Auster.

Mentre fèiem la presentació a dalt la tarima vaig recordar el dia que allà mateix, l'any 2001, vam inaugurar la meva exposició "La Lluna d'en Joan / 33 anys d'il·lustració".

Aquella exposició va ser per a mi un esclat d'alegria, perquè era la primera vegada que mostrava la meva obra en un lloc tan emblemàtic com el Palau de la Virreina.

I vull recordar, entre molts que hi van treballar, Carles Cugat, arquitecte i home de teatre, que fa poc que ens ha deixat i amb qui vam col·laborar estretament amb el disseny del muntatge.

ELS INFANTS TENEN EL DRET DE SER ESCOLTATS I ATESOS

L'any 2009 amb l'aleshores regidora de Cultura de l'Ajuntament de Cornellà, Rocío García, vam fer un gran treball sobre els drets dels infants, amb els nens i nenes de les escoles del barri de Sant Ildefons.

Va ser una experiència extraordinària. Després de consensuar una síntesi entre totes les escoles, el Consell d'Infants va redactar aquest escrit.

Hem fet nostra la frase d'Eglantine Jebb "L'única llengua internacional és el plor dels infants", i hem entès que, com va dir ella, "cada generació té el poder de canviar el món" i tots hem estat d'acord que només amb amor ho podem aconseguir.

Iniciatives com les dels consells d'infants són especialment necessàries.

Avui ens acompanyen cinc nois i noies representants del **Grup Altaveu d'Infants de la Ciutat** de sisè de primària, en representació de tots els districtes de Barcelona que el constitueixen.

L'objectiu d'aquests infants és donar a conèixer l'[Agenda dels Infants](#), que ha estat elaborada amb les aportacions de més de cinc mil nois i noies de tot Barcelona.

Han passat 100 anys des que Eglantine Jebb va declarar els drets dels infants, i seguim igual o pitjor, veient infants entre les runes, desemparats, morint sota les bombes.

LA CROADA DELS NENS, de Bertold Brecht, és un poema colpidor que il·lustra l'horror de la guerra i com la viuen els infants. Comença així:

“L'any trenta-nou a Polònia,
hi va esclatar una guerra,
convertint ciutats i viles
en terra erma.”

Al final del poema hi ha un moment que diu

“A la llum del capvespre
ja no són iguals,
altres rostres veig
espanyols, francesos, orientals.”

Cada vegada que llegeixo aquest poema em corprèn, perquè sé que ens parla d'avui i que encara és viu el sofriment i el sentiment de desampara que pateixen infants d'arreu del món.

ELS NENS DEL MAR

El 1991 es va publicar *Els nens del mar* amb text de Jaume Escala.

A la Foire du livre de Montreuil vaig participar en una trobada amb infants d'escoles de París, per parlar d'aquest llibre.

Un nen d'uns 12 anys que venia amb un grup d'infants amb dificultats socials, format per nens i nenes de 3 a 12 anys, en acabar la presentació es va aixecar i va dir:

“Jo vull dir una cosa, és la primera vegada que veig un llibre que parla de mi.”

Vaig pensar aleshores que només per aquest nen ja valia la pena d'haver-lo fet.

Penso que *La croada dels nens* i *Els nens del mar* són dos llibres que haurien de ser a tots els instituts, per parlar de les guerres i de temes molt delicats, de forma natural.

Un bon llibre per a infants també ha d'interessar als grans.

David McKee, un dels millors autors il·lustradors del món, en el llibre *Two monsters*, ens parla de la guerra i la destrucció de forma totalment simbòlica.

Ens mostra com amb sentit de l'humor es pot narrar un tema tan cru com la destrucció absurda que ocasiona la guerra.

Aquest llibre és un exemple d'aquella proclama esmentada per Úrsula K. Le Guin de no seguir el relat de l'assassí, i de com amb talent i creativitat és possible un altre relat, per fer possible un altre món.

Els llibres de contes han de ser oberts perquè cada infant s'hi pugui identificar segons la seva pròpia vida.

La Lluna, la Terra i el Sol

És un dels primers llibres en què vaig trobar la llibertat que havia buscat sempre, utilitzant *gouache* i pinzellades lliures.

A Düsseldorf vaig anar a una biblioteca on tenia una trobada amb nens i nenes. Després de parlar del llibre i dialogar amb els infants, un nen va alçar la mà i em va dir:

“A mi, el que més m’ha agradat d’aquest llibre, és que tres personatges tan diferents es puguin fer amics.”

La mestra em va explicar que era un nen immigrant, que li havia costat molt que l’acceptessin.

Aquest fet, com tants d’altres, ens mostra la importància dels bons llibres per als infants i han de tenir el dret d’accedir-hi.

ARA FAREM L’ ACCIÓ DE PINTAR EN DIRECTE

Pintaré *WHY?* amb una mica d’esperança.

La Jana, el Dídac i l’Aniol hi posaran color

BLAU, GROC, ROIG

Amb aquests tres colors es poden fer tots els altres.

De manera simbòlica ens fan veure la immensa varietat que hi ha entre els essers humans.

Els infants tenen del dret de ser escoltats i atesos

Vaig conèixer José Agustín Goytisolo en un avió anant a Milà, sèiem de costat i vam parlar tot el viatge.

Us llegiré un fragment del seu poema que fa incidència en el dret a ser escoltats i atesos.

No sirves para nada

“Cuando yo era pequeño
estaba siempre triste
y mi padre decía
mirándome y moviendo
la cabeza: hijo mío
no sirves para nada.

Después me fui al colegio
con pan y con adioses
pero me acompañaba
la tristeza. El maestro
graznó: pequeño niño

no sirves para nada.

Vino luego la guerra
la muerte —yo la vi—
y cuando hubo pasado
y todos la olvidaron
yo triste seguí oyendo:
no sirves para nada.”

I en la mateixa línia, Pere Quart acaba el seu poema *Cançó de carrer dient*:

“Encara hi som a temps,
encara, encara, encara.
Destruïrem un món
estúpid i sense ànima.
Cavem els fonaments
d’una vida més alta.”

DRET A UNA BONA ESCOLA

Durant la pandèmia vaig anar a una llibreria de referència, al jardí tenia una taula preparada per dedicar llibres meus a persones que els havien comprat.

En una altra taula, quatre mestres joves triaven els contes per a les seves escoles, i la llibretera els va dir que Carme Solé Vendrell estava dedicant llibres, que si volien els en podia dedicar i la podrien conèixer.

Es van girar, em van mirar, van dir “ah, hola” i es van quedar tan amples.

No cal dir que tant a mi com a l’Oblit ens va caure l’ànima als peus.

Si així preparem les futures generacions de mestres, tenim la batalla perduda.

On ha anat a parar el pensament de Marta Mata i aquelles escoles d’estiu de Rosa Sensat on venien mestres de tot Espanya?

Durant tots aquest anys he passat moments de molts dubtes, de si val o no la pena el que he fet amb tanta dedicació.

Jo puc ser molt dramàtica a vegades, i aquell estiu, asseguda al sofà, pensava si tenia sentit fer llibres per a nens i si el tenia pintar nens de guerres.

Dubtes i drama servit.

De cop vaig pensar que ja n’hi havia prou i vaig agafar el llibre que estava llegint, *La invenció de la solitud*, on Paul Auster parlava de les sincronies que la vida et procura per donar-te respostes.

El vaig obrir per on l’havia deixa’t, i just allà parlava de la importància dels llibres per als infants, i a la pàgina següent parlava dels nens de les guerres.

Vaig tancar el llibre i vaig anar a fer el sopar, feliç de la resposta.

Abans, havia llegit *París no se acaba nunca*, d'Enrique Vila-Matas.

Després de sopar vaig posar el Canal 33, en què dos autors dialogaven, i aquell dia precis els convidats eren Paul Auster i Enrique Vila-Matas.

És fantàstic quan t'adones de com l'Univers et dona respostes.

LA INFLUÈNCIA DEL TEATRE EN LA MEVA MIRADA D'INFANT

El teatre té sobre la meva obra una gran influència. Al teatre és on he après el que després ha construït el meu món artístic.

Des de molt petita l'havia viscut tant de dalt l'escenari com a baix, a platea.

Em vaig enamorar del pare de les meves filles, Cesc Espluga, representant l'obra *El diario de Ana Frank*, amb el text editat a Argentina:

“Nos obligaron a usar la estrella amarilla sobre nuestras ropas, pero de una manera u otra los chicos siempre conseguíamos divertirnos. Una mañana papa nos despertó y nos dijo que nos pusiéramos todas las ropas, unas encima de otras, porque resultaría muy sospechoso que fuéramos por la calle con valijas.”

Encara en recordo trossos sencers.

Envio una salutació molt especial a Pitu Magrans, que va ser el meu pare els dos dies que la vam representar. Amb crítica de Roig i Llop, al *Diario de Barcelona*.

En Cesc i jo vam tenir dues filles, la Maria, il·lustradora i escriptora, i la Tilda, que no ha pogut venir perquè avui actua a l'obra de teatre *Conqueridors*, a Manresa, i, aprofitant que no hi és, us diré que és una esplèndida actriu.

També tinc dos nets, en Leo i en Martí, que han triat la filosofia per dedicar-hi el seu talent.

DEL TEATRE I LA IL·LUSTRACIÓ

Jon's Moon és el llibre que em va donar a conèixer internacionalment i el que s'ha editat en més llengües.

És un llibre on la llum juga un paper molt important. El vaig escriure després d'una Fira de Bolonya i el vaig acabar a Menorca, a la Cala Algaiarens.

Menorca i els seus paisatges me'l van il·luminar.

Vaig conèixer Salvador Espriu en il·lustrar *Història d'Ester sense h*, el visitava regularment, i quan el llibre va sortir en català com *La Lluna d'en Joan*, n'hi vaig portar un exemplar dedicat. Quan ens vam tornar a veure em va dir:

“Vostè ha fet un llibre perfecte, me'n permetria que li'n fes la continuació?”

Espriu havia pensat a escriure un conte on en Joan tingués una conversa amb la mare dofí. Però va morir i vaig escriure *En Joan i els dofins* amb la seva idea i en record seu.

Quan vaig il·lustrar **La Bíblia**, amb selecció i adaptació de J. M. Rovira Beloso, vaig dibuixar-la tal com jo recordava **La Passió** i **Els Pastorets**, amb vestits i decorats que tantes vegades havia vist a dins i a fora de l'escenari.

EL DRET A L'EDUCACIÓ

Una bona escola pot canviar, i ha canviat moltes vegades, la vida de molts infants.

Vaig educar-me a la Sucursal de les Dominiques d'Horta, allà vaig estudiar comerç. No m'ha servit de gran cosa, però si per fer la regla de tres, llegir en veu alta llibres molt ben triats, escriure en català, un bon nivell de francès, redactar, i ens deixaven jugar a pilota.

I també, a escriure a màquina amb tots els dits sense mirar el teclat.

La veritat és que a l'hora d'escriure aquest pregó ha sigut tot un regal.

Des que vaig començar a il·lustrar vaig tenir molt clar que havia de viatjar per veure el que es feia a fora i saber els drets que tenien els il·lustradors.

Des del 1972 La Fira de Bolonya ha estat un espai important a la meva vida.

Els primers anys van ser anys fantàstics, tot començava i vaig tenir la sort de conèixer grans il·lustradors i hi vaig fer molts i bons amics.

Després de la Fira anàvem a sopar amb editors, impressors, moltes persones del món del llibre, i acabàvem ballant damunt les taules i cantant cançons com si fóssim infants, perquè en aquest món hi ha molts que tenim el nostre infant ben despert.

Aquells anys tot era un esclat arreu del món, on tot estava per fer.

Nosaltres treballàvem pensant en els infants, però els moviments innovadors eren tant en la música com en la poesia, el rock i la contracultura.

A Barcelona el Zeleste, la música progressiva, la Nova Cançó i el Grup de Folk, la fundació del Teatre Lliure, amb Fabià Puigcerver al capdavant.

Pintors que, com Joan Miró, participaven en espectacles teatrals.

Miró ho va fer amb La Claca en l'espectacle **Mori el Merma**, creat a partir dels seus esbossos, amb els ninots que ell va ajudar a construir i pintar. Va ser una autèntica meravella.

Joan Miró mai no va abandonar la seva mirada d'infant, i ho podem veure en tota la seva obra. Per a mi és un privilegi anar a la seva Fundació, que és una joia en tots els sentis, artística i arquitectònica, l'edifici del Sert és extraordinari, una joia.

Quan mires una obra original, vibra amb l'energia de qui l'ha pintat i tu vibres al mateix temps. Per això és tan important que els artistes puguem mostrar la nostra obra, tan sigui pintura com il·lustració.

Jo he tingut la sort d'il·lustrar grans autors, i quan tens un bon text literari pots treure el millor de tu.

No pots il·lustrar igual Mercè Rodoreda que Pere Calders, o Miquel Martí i Pol que Gabriel García Márquez, perquè cadascun té el seu propi món, i jo per poder-lo il·lustrar hi entro i me'l faig meu.

Gabriel García Márquez

Vaig conèixer Gabriel García Márquez a l'Agència Literaria Carmen Balcells.

El vaig veure aparèixer i em va impressionar. Caminava molt dret i duia tirants, i unes botes camperes amb taló cubà. Havia donat els drets al meu editor de Taiwan perquè jo il·lustrés *La luz es como el agua*.

He tingut el privilegi de ser l'única persona a qui en vida els va donar drets per il·lustrar els seus llibres.

Mirant els meus dibuixos va dir: "Cualquiera de estos dibujos podría ilustrar cualquiera de mis libros, esa mujer tiene que ilustrar las cubiertas de toda mi obra." I així va ser.

També li vaig il·lustrar cinc contes més on els infants eren presents.

Em va dedicar *La luz es como el agua* amb aquesta frase:

"Escrito para que Carme lo hiciera ver." Ell que deia que no sabia sintetitzar, va descriure exactament en poques paraules que **il·lustrar és fer veure**.

Els infants viuen sempre el present, jo el trobo quan creo

Sempre he buscat la llibertat i la pau i les he trobat amb la pintura, que al mateix temps m'ha donat la llibertat en la il·lustració.

Per il·lustrar *La croada dels infants* em vaig documentar amb llibres de fotografies de guerres. Jo des de feia molts anys recollia pàgines dels diaris on infants amb les seves mirades em cridaven l'atenció

Aquests infants em cridaven a ser pintats i jo ho feia per donar-los veu.

Els vaig començar a pintar en teles grosses, amb traços lliures i potents, fets amb pinzells gruixuts.

El setembre de 2014, ara fa deu anys, Jaume Escala em va dir: "Per què no treus aquests infants al carrer i fem de Barcelona una galeria d'art?"

WHY? Per què? Com les paraules que usem quan parlem d'una injustícia.

Pablo Rojas vivia molt a prop de casa i els veia pensant que era obra d'un jove *grafitero* estranger, i quan va saber que l'autora era una senyora de 70 anys em va fer un vídeo preciós on s'explica tot el procés.

Vaig conèixer l'aleshores alcalde de Ripoll, Jordi Munell, el dia que ens van donar el premi Conca, i ens vam animar a fer-hi una exposició al Museu Etnogràfic.

Jo estic acostumada a treballar per a projectes i em vaig posar a pintar per preparar l'exposició, "Blau, Groc, Roig", es deia, i vaig utilitzar aquests colors per pintar totes les obres.

L'exposició va quedar fantàstica i van passar a visitar-la totes les escoles de Ripoll.

El més bonic de tot és que els infants de tres anys portaven els seus pares a veure l'exposició, perquè volien tornar a veure els nens tristos.

Els nens i nenes es senten identificats amb aquests infants i diuen frases com aquesta:

“La Carme pinta la guerra per fer la pau.”

La va dir una nena de 3 anys de l'Escola Serralavella, d'Ullestrell.

Ho va dir després de treballar amb la seva fantàstica mestra la campanya *WHY?* i visitar una exposició que vam fer a Cardedeu.

Quan els parles de tu a tu, els infants ho agraeixen.

LA CROCIATA DEI BAMBINI

Durant tres mesos, nens i nenes del barri d'Ostia, a Roma, van treballar *La crociata dei bambini* i em van convidar a anar-hi el dia que feia un any de l'inici de la guerra d'Ucraïna.

Van organitzar una marxa silenciosa pels carrers del Barri d'Ostia: 197 infants de 3 a 18 anys desfilaven en silenci, els policies paraven el trànsit.

Un *WHY?* al capdavant que dos adolescents aguantaven.

Va ser una experiència única, us ho ben asseguro, i des d'aquí convido a fer el mateix a la nostra ciutat, amb infants de tots els barris que, després d'un treball previ, surtin al carrer per demanar la pau.

Us imagineu una marxa silenciosa creuant la nostra Gran Via?

MITAMA I LA CANÇÓ DEL MAR

El darrer llibre que he fet, *Mitama i la cançó del mar*, és un llibre autobiogràfic que he trigat més de 30 anys a poder fer.

M'he adonat que, igual que la meva vida, s'explica en tres capítols.

Al primer, *La Lluna*, la Mitama busca respostes a fora.

Al segon, *Els Dofins*, busca respostes dins seu.

I al tercer, *El volcà*, ajudant els altres es troba a ella mateixa.

Mitama i la cançó del mar, junt amb *Jo les volia*. són els llibres que més m'ha costat de fer en tota la meva trajectòria, perquè parlen del fet dolorós que ha marcat la meva vida, la pèrdua de la mama a l'edat de 9 anys.

Aquest any s'ha fet a la Biblioteca Nacional, a Madrid, una exposició de la meva obra. Un dia hi vaig conèixer una senyora japonesa que, molt emocionada, em va explicar que Mitama en japonès i en xinès vol dir *esperit honorable* i que l'utilitzen per desitjar felicitat.

Per a mi va ser un gran regal saber que el llibre *Mitama*, desitja felicitat a qui el mira.

Vull desitjar des d'aquí una Barcelona on tothom —grans, petits i joves— trobin espais on viure dignament i on es respecti la nostra llengua.
Una Barcelona que no ens faci sentir estrangers a casa nostra.

LA MIRADA DE L'INFANT

La mirada d'infant és allò més bonic que hi ha en nosaltres i que sovint ens neguem a veure.

Hi ha monstres que viuen als contes, però n'hi ha d'altres, com la fam, la guerra, el maltractament o l'esclavatge que viuen en la realitat diària d'infants d'arreu del món.

Si un infant et mira, com pots fer-li mal?
Us ha mirat mai una criatura acabada de néixer?
La seva mirada és tan profunda que commou.

No entenc les guerres, no entenc la mort de tants i tants infants, el sofriment dels infants maltractats, nens soldats, dels que són moneda de canvi per tràfic d'òrgans o prostitució.

Les coses més inhumanes les pateixen els infants i cal denunciar-les.

I per això repeteixo que ***l'únic llenguatge universal és el plor d'un infant.***

I ens cal lluitar perquè l'únic llenguatge universal sigui **el somriure d'un infant.**

Fem que el seu plor es converteixi en un somriure!

Moltes gràcies!

Visca la Festa Major de la Mercè!

Carme Solé Vendrell

Barcelona, a 20 de setembre de 2024